

Arrest

nr. 28 479 van 10 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken,
thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 27 maart 2007 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 17 april 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. CHALOUK, die loco advocaat E. VAN DIJK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn is op 24 maart 2005 te Marokko gehuwd met de heer A.A., een tot vestiging in het Rijk gemachtigde vreemdeling.

Op 13 april 2006 komt verzoekster België binnen in het bezit van een paspoort met visum gezinshereniging. Haar verblijf wordt tijdelijk toegestaan.

Op 17 januari 2007 wordt door de lokale politie van Antwerpen een samenwoningverslag opgemaakt.

Op 27 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

“In uitvoering van artikel 26 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan

A.A.

(...)

onderdaan van marokko

verblijvende te (...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voldoet niet aan de voorwaarden vervat in artikel 10 alinea 1, lid 4 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984 en 6 augustus 1993;

Uit het samenwoningverslag dd. 17/01/2007 van de politie van Antwerpen blijkt dat betrokkene niet samenwoont met haar echtgenoot; Bijgevolg wordt de vestiging geweigerd.

(...).”

Op 23 april 2007 dient verzoekster een verzoek tot herziening in van deze beslissing.

Ten gevolge van dit verzoek tot herziening wordt verzoekster in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument (bijlage 35).

Op 12 maart 2009 licht de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekster in dat haar beroep zonder voorwerp wordt ingevolge artikel 230 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, tenzij zij binnen de dertig dagen een annulatieberoep aantekent bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 7 april 2009 dient verzoekster huidig beroep in.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de ministeriële omzendbrief van 29 september 2005 betreffende het verslag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging dat opgesteld wordt in het kader van de Vreemdelingenwet, van de omzendbrief van 30 september 2007 betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwoning in het kader van een duurzame relatie en van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Betreffende de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing enkel en alleen steunt op het samenwoningverslag van 17 januari 2007 dat enkel “neen” vermeldt op de vraag “wonen beide personen samen en vormen zij een gezin?” en geen enkele andere vermelding bevat. In casu is er geen sprake van enig onderzoek naar de samenwoning van verzoekster en haar echtgenoot. De Dienst Vreemdelingenzaken neemt genoeg met een verslag van de politie-inspecteur die zich op 17 januari 2007 aanmeldde op het adres van verzoekster en haar echtgenoot en hen niet in de woning aantrof. Op geen enkel ogenblik is de inspecteur overgegaan tot een onderzoek van de effectieve samenwoning, hoewel deze mogelijkheid voorzien was in het samenwoningverslag en wel in de vorm van een aantal vragen. De inspecteur is ook niet overgegaan tot het noteren of beide namen van betrokkenen op de deurbel waren aangebracht, evenmin tot het verrichten van een onderzoek bij de burens om de effectiviteit van de relatie van verzoekster met haar echtgenoot na te gaan. Er kon bijgevolg niet tot de conclusie worden gekomen dat verzoekster en haar echtgenoot geen gezin vormen, zoals wordt voorgehouden in het samenwoningverslag.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 26 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 10, alinea 1, lid 4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat uit het samenwoningverslag van 17 januari 2007 van de politie van Antwerpen blijkt dat verzoekster niet samenwoont met haar echtgenoot en dat daarom de vestiging wordt geweigerd. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat uit het samenwoningverslag blijkt dat geen onderzoek werd gevoerd naar de effectieve samenwoning en dat hieruit niet kon worden afgeleid dat verzoekster niet samenwoont met haar echtgenoot.

De Raad stelt vast dat een vestigingsaanvraag kan geweigerd worden in toepassing van het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 10, 4° van de Vreemdelingenwet indien de echtgenoot van een tot vestiging gemachtigde vreemdeling niet met deze vreemdeling komt samenleven. Er dient dus tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band te bestaan (levensgemeenschap).

Uit de stukken van het dossier blijkt het volgende. Het samenwoningverslag van 17 januari 2007 bevat vier voorgedrukte bladzijden, waarvan enkel de eerste bladzijde is ingevuld. Onder de vraag "Wonen beide personen samen en vormen zij een gezin?" is het vakje "neen" aangekruist. Naast deze vermelding en de vermelding van de datum, naam en functie van de politie-inspecteur en zijn handtekening, bevat dit verslag geen enkele andere vermelding. Bij "C. Controle op het adres" werd niets ingevuld, ook niet of de betrokkenen aanwezig waren of niet. Bij "F. Uit welke vaststellingen kan het al dan niet bestaan van een effectieve gezamenlijke vestiging of samenwoonst worden afgeleid?" werd evenmin iets ingevuld. Het samenwoningverslag van 17 januari 2007 betreft bijgevolg een quasi blanco-verslag. Het is bijgevolg kennelijk onredelijk van verwerende partij om uit dit verslag af te leiden dat "blijkt dat betrokkene niet samenwoont met haar echtgenoot".

De materiële motiveringsplicht is geschonden aangezien het kennelijk onredelijk is om louter op basis van de vermelding "neen" op de vraag of de echtgenoten samenwonen en een gezin vormen, zonder enige verdere verduidelijking in het verslag, een vestigingsaanvraag af te wijzen, daar waar verzoekster

terecht aanvoert dat deze inlichtingen hadden kunnen worden verkregen door een aanvullende controle uit te voeren.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

De overige onderdelen van het eerste middel en het tweede middel worden niet onderzocht, nu een aangevoerd onderdeel van het eerste middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 27 maart 2007 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 17 april 2007 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET